

THOLE BEISHUIZEN

staan, waagt het hart weg te breken uit de kooien van het menschelijke, en in een vlucht zonder weerga, zich te meten met het Oneindige.

★

Maar op deze aarde kan niets geschieden zonder vorm of voertuig, en voertuigen hebben voeding noodig. Het nuchtere, boosaardige begrip „benzine” zwaaide over de kleine motorkaïk meedoogenloos den scepter der noodwendigheid. De rossige morgen vond le docteur Coin in zijn machteloos scheepje ergens bij de zuidkust van Paros; daar praaide hij een verbaasden visscher. De witte vogel van het Geluk was heengevlogen.

Antipolis geraakte in rep en roer.

Le docteur Coin, op sleeptouw, keerde, gebruind en verwaaid, in de haven terug. Aan de kade was onbezorgde belangstelling. In de dagen die volgden, lieten velen een of ander uurwerk herstellen. Maar er was le docteur Coin niets bijzonders aan te zien.

Wel kan men hem, sedert deze gebeurtenis, vaker dan te voren aan de kade zien, in de groote, zachte Egeïsche avonden. Het is alsof hij toch een zeker heimwee overhield. Sommige vrouwen, die van tijd tot tijd over de schipbrug van een boot in de stad af-dalen, maken in de verte dat le docteur Coin's lichaam zich plotseling iets vooroverbuigt.

Maar niemand daar weet iets naders. Niemand zou het begrijpen. Zij, die hun dagen doorbrengen bij het getikkel van de kralen, aangenaam-onbewegelijk, tragelijk pratend, zij kunnen moeilijk verstaan dat er een in hun midden is, die wacht op een witten vogel of een ranke, hooge Vrouw. En een, wiens wachten zèlf zijn loon is, rijk en diep, omdat het stijgt tot boven de steenbrooden van de werkelijkheid.